

21. neděle v mezidobí C

*Posilněte proto ochablé ruce a klesající kolena.
Připravte pro své kroky přímé stezky,
aby se chromý úd nevymkl, ale spíše uzdravil.
(Žid 12,12-13)*

První čtení

Izaiáš 66,18-21

Toto praví Hospodin: "Znám jejich skutky a jejich myšlenky. Půjdu, abych shromáždil všechny národy a jazyky. Půjdu a uzří mou slávu. Udělám na nich znamení a pošlu (některé) z těch, kdo se zachrání, k národům Taršíše, Putu, Ludu, Mešechu, Rošu, Tubalu, Javanu, k dálným ostrovům, k těm, kteří o mně neslyšeli mluvit a neviděli mou slávu. Budou hlásat národům mou slávu. Přivedou všechny vaše bratry ze všech národů jako dar Hospodinu na koních, na vozech, na nosítkách, na mezcích a na dromedárech na mou svatou horu do Jeruzaléma – praví Hospodin – jako když synové Izraele přinášejí v čistých nádobách dary do Hospodinova domu. A také z nich si vezmu kněze a levity" – praví Hospodin.

Druhé čtení

Židům 12,5-7.11-13

(Bratři a sestry!) Zapomněli jste, že Bůh vás povzbuzuje jako své syny: 'Když tě Pán vychovává, můj synu, neber to na lehkou váhu, ani neklesej na mysli, když tě kára. Pán totiž trestá toho, koho má rád, a šlehá každého, koho uznává za svého syna.' V té kázni vytrvejte! Bůh s vámi jedná jako se svými syny. Vždyť kterého syna otec nekárá? Pokud ovšem (taková přísná) výchova trvá, nezdá se radostná, nýbrž bolestná, ale potom to nese těm, kdo jí prošli, ovoce míru, totiž spravedlnost. Posilněte proto ochablé ruce a klesající kolena; Připravte pro své kroky přímé stezky, aby se chromý (úd) nevymkl, ale spíše uzdravil.

Evangelium

Lukáš 13,22-30

Ježíš se ubíral od města k městu, od vesnice k vesnici, učil a pokračoval v cestě do Jeruzaléma. Někdo se ho zeptal: "Pane, je málo těch, kdo budou spaseni?" Řekl jim na to: "Usilujte o to, abyste vešli těsnými dveřmi! Říkám

vám: Mnoho se jich bude snažit vejít, ale nebudou moci. Jakmile se pán domu zvedne a zavře dveře, a vy zůstanete venku a začnete tlouci na dveře a volat: 'Pane, otevři nám!', odpoví vám: 'Neznám vás, odkud jste.' Tu začnete říkat: '(Vždyť) jsme s tebou jedli a pili a učil jsi nás na ulicích!' Ale on vám odpoví: 'Nevím, odkud jste. Pryč ode mě, všichni jste páchali nepravostí!' Tam bude pláč a skřípění zubů, až uvidíte, jak Abrahám, Izák, Jakub a všichni proroci jsou v Božím království, ale vy budete vyhnáni ven. A přijdou od východu a od západu, od severu a od jihu a zaujmou místo u stolu v Božím království. Ano, jsou poslední, kteří budou prvními, a jsou první, kteří budou posledními."

K zamyšlení

V době, kdy bití nepatří do výchovy, je pro nás obsah druhého čtení těžko stravitelný. Ale druhé čtení se nesmí číst z pohledu dnešní výchovy. Musíme mu porozumět v kontextu tehdejší doby, podobně jako přísloví, které je součástí výchovy: "Koho Bůh miluje, toho vychovává ..." Čtení se zabývá otázkou: "Proč nás nechává dobrý Bůh trpět?" V době pronásledování křesťanů si adresáti dopisu Židům kladli otázku po smyslu utrpení tak, jak si ji kladou všichni lidé, kteří jsou často nevinně zasaženi existenční bídou a utrpením. Je to asi ta nejtěžší otázka víry, která se dotýká té skryté Boží stránky, tajemství, toho nevysvětlitelného, nepochopitelného; nářky celého lidstva se koncentrují do jednoho slova "proč". Tímto bodem se zabývá autor listu Židům. Snaží se přirovnat vztah člověka k Bohu se vztahem otec a syn a snaží se pochopit tento vztah pomocí mu svěřených tradic a zkušeností každodenního života.

Vlastní téma tohoto čtení je otázka, jak zacházet s bolestivými zkušenostmi. Otázku proč můžeme zodpovědět jen velmi zřídka. Lidé, kteří utrpení (často velmi těžké) přijímají pozitivně si jsou vědomi, že se jedná v první řadě o to, aby vydrželi a prošli těmi životními zkušenostmi, které je skutečně "vychovávají". To znamená zažít "tuto výchovu". Vydržet neznamena v žádném případě rezignovat. Samotná Bible nás vyzývá na příkladech mnoha lidí, abychom se s Bohem hádali a obviňovali ho, abychom se bránili a bojovali s ním (Job), abychom se s ním dohadovali o smyslu a nesmyslu těchto bolestných zkušeností. Opravdový boj nenechá lidi bez jizev, ale znamená požehnání (Jakob!). Neboť tam, kde se podaří otevřít zařátou pěst, uvolnit křeč, vyrovnat se vnitřně s bolestivou situací a naučit se žít s bolestí, tam se stane změna, obrácení, proměna a uzdravení – uzdravení ne ve smyslu toho co bylo, ne ve smyslu tělesné neporušitelnosti, ale uzdravení v celkové podobě, které učí jak smysluplně žít v těžké a bolestné situaci i s touto situací. Ovocem této výdrže je dar vnitřního míru.

Proti netečnosti, rezignaci a bázni nás chtějí povzbudit poslední dva verše prvního čtení, chtějí nám ukázat, jak se postavit vnitřní a vnější nouzi a vydržet životní zkoušky. Tím se utrpení může přetvořit ve spásu. Kdo se celý život neustále vyhýbá bolestivým životním situacím nebo se je snaží potlačovat, ten riskuje, že na konci života, kdy nám to poslední a konečné rozhodnutí nedá žádnou možnost uniknout, se mu bude jen těžko vcházet úzkými dveřmi, kterými bude muset vejít každý z nás.

"Jakmile se vydáme na cestu, otevře nám horizont své hranice." Vydat se na cestu, být v po-hybu, je vždy znamením hledání, zápasu, života. Šťěstí a smysl nenajdeme teprve na konci cesty, ale během našeho hledání po cestě v malých kouskách mozaiky podél cesty. Celý obraz mozaiky bude na konci zářivě barevný a neskutečně krásný.